

מ"א. פ"א. נ. ג' . אר"מ

איומים לא יפחידונו - שרתוק

מי יראים לי שיבת יום ב' א' 26.4.1947

ישראל, לא יהיו לה סיכויי קיום בתוך האזור העוין של המזרח התיכון. אין להשוב, כי הקמת המדינה היהודית לא תעורר התקוממות כללית בעולם הערבי, או כי ערביי ארץ-ישראל יראו בשוויון נפש את ביתור ארצם. המאבק ימשך עד שיסולק איהצדק.

עמדתה של מעצמת המנדט בשאלת החלוקה היא נכונה מבחינה מוסרית וחר קית, מה שאין כן עמדתה לגבי תכנית המדינה האחדה, ועל כן על בריטניה האחריות לתוצאות. על הבריטים, המכירים את ארץ-ישראל, היתה מוטלת חובה להזהיר את האר"מ, כי חלוקת הארץ תביא שפיכת דמים.

בשמעו כאן טענות, כי התעשייה הארצית ישראלית נשארה בתחומי המדינה היהודית, והרי תעשייה זו 80-90 אחוז ממנה הם מעשה ידי היהודים.

ג'מאל מואיים בהתקוממות
ג'מאל חוסייני האשים את הציונים במדיניות מחושבת להשתלטות על רוב המזרח הקרוב ולהשפעה על המזרח התיכון כולו. מנזי וגמזר עמנו להלחם עד האיש האחרון נגד קיומה של מדינה יהודית כלשהי. ולו גם קטנה, בתוככי ארצנו. מדינה כזאת אפשר להקים רק על גוויתנו, אם גם תשבר ההתנגדות הערבית בלחץ הצבא או הציוני האמריקאי ותוקם כמדינה יהודית בחלק של ארץ

הייכל מעליל ומאיים
נודעו פרטים נוספים מדברי הנציג המצרי הייכל פחה. הוא אמר, כי יהודים "כמוצא מפוקפק" מתאספים בנמלי הים השחור, כדי להפליג לארץ-ישראל ולעורר שם מהומות, שתתמשנה תואנה להתערבות מזוינת של מדינות המעצמות נות לרכוש לעצמן בסיסים בים התיכון. המשקיפים קשרו טענה מצרית זו בשמור עות שהערבים מפיצים, כי תועמלנים סוואטים מתערבים בקרב היהודים באזור הים השחור.

ושוב הזהיר הייכל פחה, כי החלוקה עלולה לעורר את "ועם האספסוף" נגד היהודים בארצות-ערב. משה שרתוק השיב בדבריו גם על שתי טענותיו אלה של הייכל פחה. **אשר לאיום אמר, כי העם היהודי לא יירדע.** עצם האיום, שהוא אולי צירוף של נסיון להטיל אימה עם נסיון להכין למאיימים אליבי, יש בו כדי להדגיש את העובדה, כי היהודים הם במצב של בני ערובה הנתונים לגמרי לרחמי ההמון. וזו הוכחה נוספת, עד כמה זקוקים היהודים לשינוי במצבם זה ולהכרת עצמארי תם.

האומר, כי היהודים באו לארץ-ישראל על מנת לשמש מכשיר בידי מעצמות זרות לטיפוח תככים בינלאומיים, הוא האשם בנסיון לעורר תככים כאלה. המתאר את היהודים כ"זרים" בארץ ישראל חייב לדעת, כי היהודים רואים את עצמם מושרשים בארץ ובני הארץ לא פחות מהערבים שכניהם. זאת עובדה, פסיכולוגית, אם תרצו, ומדינית כאחד, שיש להתחשב בה. עובדה זו הוכרה גם על ידי עמי העולם אחרי מלחמת-העולם הראשונה, ואז נכלל בתחומי ארץ-ישראל גם עבר-הירדן. אם אנו מסכימים כיום לחלוקה, אנו עושים כך מתוך התחשבות ברצון או"ם, אך אין צורך לומר, שתכנית ועדת-המשנה אינה תכנית הסרי כנות ואין אנו מזדהים אתה.

למשלחות האומרות להמנע מהצבעה, ולסכן באופן כזה את הרוב של שני שלישי, אמר שרתוק: מה יקרה אם תוכשל החלוקה ואסיפת אר"מ תרחוץ בנקיון כפיה ולא תפתור את השאלה. עם יציר את הבריטים יישארו הערבים והיהודים וההתנגשות תהיה בלתי-נמנעת. על רקע של הסתלקות אר"מ מכל סמכות תהיה ההתנגשות המורה פי כמה מכל סיבוכ העלול להתפתח לאחר שתאושר החלוקה. בהתנגשות כזאת לא יישארו היהודים בר דדים במאבק ועל אר"מ יחילו תוצאות הסיבוכים.

החושש מפני הטלת שלטון יהודי על 400 אלף ערבים, ישווה לנגד עיניו הס' לת שלטון ערבי על 700 אלף יהודים. דבר שיתקל בהתנגדות הישוב היהודי כולו, והרי הערבים, בהיותם מעוט במדינה יהודית, יהיו מוקפים ים של ארצות ערב, הגנה שליהודים אין כמותה. שרתוק עמד על הקיפוח שבהוצאת ירושלים מתחומי המדינה היהודית ועל ענין הכפרים הערבים שאדמותיהן בוחרו, ענין שנופה הרבה. נשמעו כאן טענות, שרוב השטחים שמגדלים בהם תפוחי אדמה, נשארו בידי היהודים, והרי היהודים הם שהכניסו גידול זה לארץ-ישראל.

אח
יש
לב
הנ

קו
לו